

ENTERRAMENT DE MN. NARCÍS RIBA I CODINA

Catedral de Sant Pere de Vic, 20-2-2026

Rm 5, 5-11 / Lc 12, 35-40

El nostre germà Mn. Narcís Riba i Codina ens ha deixat de manera discreta, talment com ha estat la seva vida en aquest món. Des del seu naixement i baptisme a Balsareny fins a la seva mort a Vic, resident a la Casa Sacerdotal, mossèn Narcís ha dut una existència lliurada a l'Església, tant durant la seva formació en les ciències eclesiàstiques quan era seminarista, com, durant cinquanta-un anys de sacerdoci, en els molts ministeris que li foren encomanats; tots exercits sempre amb dedicació i lliurament. La llarga malaltia li va anar impedit paulatinament de complir els serveis sacerdotals, a mesura que les seves capacitats de moviment i percepció es perdien, fins a desembocar en una activitat molt minsa. És d'assenyalar com, malgrat les xacres, sempre et rebia amb un somriure i responent: «Bé», quan li preguntaves: «Com te trobes?» La pau sempre es manifestava en el seu rostre i en les seves poques paraules, sense proferir cap queixa ni cap demanda. Haig de ponderar, per altra banda, l'atenció delicada i amorosa que li han donat les assistents i tot el personal la Casa Sacerdotal, en cadascuna de les fases de la seva dolença i en cadascuna de les seves necessitats.

El misteri de la vida humana, amb totes les seves forteses i febleses, contínuament ens interroga. *Què és l'home, perquè us en recordeu?*, cantem amb el salm vuitè. Que, malgrat la nostra petitesa, tinguem la dignitat de fills, cridats a la vida per sempre, és la gran aportació de la fe cristiana que ens ajuda a donar sentit a la nostra existència. Aquesta visió religiosa ens dona esperança en la celebració de les exèquies de Mn. Narcís Riba. *L'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor*, ens deia sant Pau en la primera lectura que hem escoltat. Perquè ens ajuda a mirar tota la vida del nostre germà que ha estat cridat a la vida eterna, des de la confiança que ell ha estat sempre en les mans d'aquell que ha vessat en el seu cor el seu amor, per l'Esperit Sant, amor que l'ha acompanyat sempre.

Entre els ministeris sacerdotals exercits per mossèn Narcís vull subratllar el de consiliari diocesà de la Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat. Us va acompanyar sempre fins que va poder i, a més, experimentant ell també la discapacitat en la mobilitat reduïda. Penso que els qui formeu part de la Fràter éreu la seva família, amb qui compartia alegries i penes, amb qui sempre trobava una veu i una mà amigues. El món de les discapacitats ha de ser vist d'aquesta manera: tots tenim una o més mancances en molts aspectes de la nostra persona —en el cos, en la ment o en l'esperit—, i, al mateix temps, tots tenim capacitats diverses. Compartir, potenciar el que hom pot donar, mirar des de la fraternitat i no pas des d'un paternalisme sentimental ajuda l'individu en la seva dignitat i vàlua, més enllà de les seves capacitats o incapacitats. Per això, la llarga malaltia del nostre germà, amb la minva contínua de les seves facultats, la mirem des de la fe i l'esperança, perquè sempre i en tot moment ha estat prevere, un *alter Christus*, ja que el sacerdot no ho és tant pel que fa, per les seves accions, com sobretot pel seu ésser, pel fet d'haver estat configurat a Crist per mitjà del sagrament de l'orde, a fi de ser sempre i

en tot moment presència de Jesús sacerdot, pastor, mestre i espòs de la seva Església. La prostració de mossèn Narcís, doncs, l'hem de mirar des d'aquelles paraules de Jesús: *Si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona molt de fruit* (Jn 12,24). Déu sap el bé que pel seu sacerdoci, també durant la malaltia, ell ha fet entre nosaltres.

Celebrem les exèquies en aquesta catedral basílica de Sant Pere de Vic, a la qual Mn. Narcís Riba serví com a canonge del capítol catedralici. La celebració de l'Eucaristia, tot pregant pel seu etern descans, és, al mateix temps, el nostre agraïment per tots els altres ministeris que ha exercit en la nostra diòcesi com a vicari parroquial, rector, consiliari, director del Secretariat de Litúrgia, vicari general. Sempre els dugué a terme amb saviesa i generositat, dins la comunió eclesial i amb el desig de servir, oferint el millor d'ell mateix. Amb tota certesa ha estat un servidor fidel, d'aquells a qui el Senyor troba a punt i de qui afirma: *Amb tota veritat us dic que se cenyirà, els farà seure a taula, i ell mateix passarà a servir-los d'un a un.*

Els cristians tenim uns ritus propis per al comiat dels nostres germans. Sabem que el que fem ens ha estat principalment donat, no sols per la tradició, sinó pel mateix Crist, perquè, com sabem i ens diu la constitució *Sacrosantum Concilium* del Vaticà II: «La litúrgia és considerada com l'exercici del ministeri sacerdotal de Jesucrist, en el qual, per mitjà dels senyals sensibles, és significada i, de la manera pròpia de cada un, és causada la santificació de l'home i, així, el Cos místic de Jesucrist, és a dir, el Cap i els seus membres, realitza el culte públic» (7). Adonem-nos del que estem vivint: Jesús oferint-se per la salvació de la humanitat. Doncs també ha de ser aquesta la nostra pregària pel nostre germà: nosaltres oferint-nos amb Crist perquè la salvació es manifesti plenament en mossèn Narcís. La nostra caritativa petició és que el Senyor el purifiqui de les mancances que encara poguessin restar en el seu cor, per tal que participi ja ara de les festa eterna del cel, la de les nocces de Déu amb la humanitat.

Tot just iniciada la santa Quaresma moria el nostre germà. Ell, doncs, se'ns ha avançat en la vivència de la Pasqua, perquè ha estat cridat a la Pasqua eterna, al Diumenge sense posta. De fet, «en la litúrgia terrenal participem, pregustant-la, de la del cel, que es celebra a la ciutat santa de Jerusalem, a la qual ens encaminem com a pelegrins i en la qual hi ha Crist entronitzat a la dreta de Déu, ministre del Santuari i de l'autèntic tabernacle» (SC 8). Aquesta ha estat la vivència seva i la nostra en la celebració de cada missa. Per això, l'enterrament del nostre estimat germà Mn. Narcís Riba i Codina és ple de la pau que dona la certesa que la mort ha estat vençuda. L'amor és més fort que la mort. Crist, amb el seu misteri pasqual, ha esbotzat les portes del reialme tenebrós i ha donat la vida per sempre als qui en ell creuen i a qui estimen. Aquesta és la nostra gran confiança: caminem vers la plenitud. La mort no és el final, sinó una porta oberta a l'esperança. Tot el que sentim en el nostre cor ple de caritat ho posem en mans de santa Maria, Mare de Déu i mare dels sacerdots, que sempre ha acompanyat el nostre germà en el seu pelegrinatge terrenal i ara l'introdueix en l'estada celestial. Així sigui.